

HODOČAŠĆE U PADOVU, MILANO, PARAY-LE-MONIAL I RIM

Na Uskrsni ponedjeljak u rano jutarnjim satima, već oko 3 sata (kako bi zbjegli gužvu na granici sa Slovenijom) krenuli smo prema našem prvom odredištu- Padovi. Putem smo spavali, molili i pjevali.

Kad smo stigli u Padovu, prvo smo se uputili u svetište Leopolda Mandića, kapucina rođenog kao petnaesto dijete u obitelji Mandić, u Boki Kotorskoj. Posjetili smo njegov grob, kao i njegovu ispovjedaonicu u kojoj je proveo najveći dio svog života, ispovijedajući i odriješujući vjernike. Na grubu sv. Leopolda Mandića, uz njegovo neraspadnuto tijelo slavili smo svetu misu. Nakon posjeta svetištu Leopolda Mandića, nastavili smo hod prema crkvi sv. Justine, mučenice iz 4. stoljeća, za vrijeme najžešćih progona kršćana, vladavine cara Dioklecijana. U navedenoj crkvi, nalazi se i grob sv. Luke, jednog od evanđelista, kojem smo se naravno poklonili i zahvalili Bogu što ga je potaknuo na pisanje evanđelja. Kao većina hodočasnika koji dolaze u Padovu, uputili smo se dalje prema svetištu Antuna Padovanskog, sigurno jednog od najštovaniji svetaca u ovom dijelu Hrvatske. Svetište nas je ostavilo bez daha, a posebno je na nas ostavilo utisak prekrasno svetohranište u kojem prebiva živi Bog. Nakon molitve i kratkog razgledavanja svetišta, uputili smo se dalje prema drugom cilju našeg hodočašća- Milanu.

U Milanu smo prvo posjetili crkvu Sv. Ambrozija, milanskog biskupa iz 4. stoljeća, u kojoj se nalazi i grob navedenog svetca. Zanimljivo je da je sv. Ambrozije izabran za biskupa u trenutku kad je još bio katakumen, nadalje isti je imao veliki utjecaj na život sv. Augustina od trenutka njegovog obraćenja. Dalje smo se uputili ulicama Milana prema crkvi sv. Jurja u kojoj je 313. godine car Konstantin proglasio Milanski edikt, prema kojem je kršćanstvo dobilo slobodu, odnosno prestao je progon kršćana koji je trajao gotovo tri stoljeća i u kojem su stradale tisuće kršćana. Nakon toga, nastavili smo put prema milanskoj katedrali Uznesenja Marijinog, zvanog "Duomo di Milano", koja nas je oduševila svojom ljepotom i jedinstvenošću, ista je građena u gotičkom stilu sa elementima klasicizma. Oduševljeni viđenim uputili smo se na večeru kod don Pietra, koji nas je dočekao sa osmijehom, toplom dobrodošlicom i juhom po Dalmatinskom receptu don Tomislava. Nakon objeda i druženja uputili smo se umorni, ali zadovoljni prema hotelu na spavanje. Iduće jutro slavili smo svetu misu u crkvi Gospe žalosne i uputili se prema našem slijedećem odredištu- Paray-le-Monialu.

Na putu za Paray-le-Monial, uživali smo u ljepotama Italije, Alpi i Burgundije. Zaustavili smo se u Arsu, kako bi posjetili grob sv. Ivana Vianney, svetca koji predstavlja uzor za župnike cijele Katoličke crkve. Uz oltar na kojem je pokopano njegovo neraspadnuto tijelo, slavili smo misu, gdje smo zatekli i druge Hrvate, koji su krenuli na hodočašće u Lourdes. Nakon slavljenja svete mise, uputili smo se dalje prema Cluny-u, benediktinskoj opatiji koja je tijekom 10. i 11. st. u Europi bila središte vjerske, kulturne i znanstvene zajednice. Navedena benediktinska opatije je

djelomično uništena u vrijeme Francuske revolucije, a sama crkva sv. Petra koja je bila druga najveća crkva u svijetu je u potpunosti uništena. U večernjim satima stigli smo u Paray-le-Monial, gdje su nas naši domaćini dočekali sa ukusnom francuskom hranom.

Paray-le-Monial je mjesto u kojem se u 17. stoljeću redovnici sv. Mariji Margareti Alacoque ukazao Isus, prikazujući svoje srce iz kojeg izlazi plamen. Ista nije znala protumačiti ukazanja, pa se obratila tad mladom svećeniku Claude de la Colombiere, koji joj je pomogao da objasni i protumači ukazanja.

Samo mjesto odiše svetošću i Božjom prisutnošću, koja se ne da opisati riječima. Tijekom dva dana boravka, puno puta smo posjetili kapelu u kojoj već nekoliko stotina godina traje cjelodnevno i cjelonoćno klanjanje Presvetom. U toj maloj kapeli ja osobno sam osjetila prisutnost živog Boga jače nego igdje dosad. Don Tomislav nas je odveo u crkvu u kojoj je pokopana sv. Marija Margareta Alacoque, gdje smo slavili i svetu misu, a nakon toga smo posjetili i grob sv. Claude de la Colombiere, koji joj pomagao da objava srca Isusova dođe do svih ljudi i da ista postane najraširenija pobožnost u svijetu. Tek posjetom ovome svetištu shvatila sam koliko trebamo biti ponosni što smo župljani župe koja nosi ima Srce Isusovo.

Nakon dva ispunjena dana u svetištu Srca Isusova uputili smo se prema Rimu, Vječnom gradu. Dolaskom u Rim, ljubazno su nas dočekale časne sestre koje su nas smjestile i skuhale prave talijanske makarone. Ujutro smo već u 6 i pol bili spremni za obilazak Rima. Naši dragi vozači odvezli su nas u sami centar Rima, pored bazilike sv. Ivana Lateranskog, koja je u biti Rimski katedrala. Ista oduzima dah svojom pojavom kako izvana, tako i iznutra. Sve nas je dojmio red kipova apostola sa obe strane unutrašnjosti, kao i predivan oltar i svod. Pred ulazom se nalazi jedan od egipatskih obeliska koji postoje u Rimu. Odmah uz Rimsku katedralu nalazi se i crkva Solinskih mučenika, a koji su ubijani za vrijeme progana na području Salone, današnjeg Solina i Splita. Uputili smo se dalje u obilazak ostalih Rimskih spomenika, Koloseuma, ostataka Rimskog foruma. Tim putem smo došli do crkve sv. Petra u okovima, u kojoj se nalaze okovi u kojima je bio zarobljen sv. Petar dok je čekao smrt na križu. U navedenoj crkvi nalazi se i kip Mojsija, koji je napravio znameniti Michelangelo. Obilazak smo nastavili prema crkvi Imena Isusova, u kojoj su pokopani velikani Katoličke crkve Ignatio Loyola i sv. Frane Ksaverski, pa zatim prema trgu Piazza Navona i crkvi sv. Janje koji je svoj život položila kao mučenica za Kristovu crkvu. Brzim korakom, tempom don Tomislava nastavili smo prema grobu sv. Katarine Sijenske, zaštitnice Italije i prve žene proglašene crkvenom naučiteljicom, makar je bila nepismena, te do rimskog Pantheon- koji oduzima dah činjenicom da tu stoji nepromijenjen duže od dvije tisuće godina. Trebam napomenuti da je baš petak 21.04. rođendan Rima, odnosno dan kad je prema vjerovanju Romul osnovao grad na sedam brežuljaka. Dalje smo nastavili prema fontani di Trevi, koja je svojom ljepotom i skulpturama sve ostavila bez daha, svakako treba napomenuti da je gotovo nemoguća misija napraviti fotografiju iste bez ogromnog broja ljudi, jer je na fontani di Trevi tolika gužva da ni iglica ne bi imala gdje pasti. Sa fontane di Trevi uputili smo se prema Papinskom hrvatskom zavodu sv. Jeronima, koji u Rimu postoji od 15. stoljeća, kao mjesto gdje se nalaze hrvatski hodočasnici, ali i studenti Hrvati koji studiraju u Rimu, kao i mnogi svećenici koji idu na daljnja školovanje u Rim. Trebamo spomenuti činjenicu

da se sami zavod nalazi u neposrednoj blizini Vatikana i mauzoleja cara Augusta. Sa našim ljubaznim domaćinima slavili smo svetu misu i upisali se u knjigu posjetitelja Papinskog hrvatskog zavoda sv. Jeronima. Nakon svete mise vratili smo se natrag u hotel i umorni zaspali do sljedećeg dana.

Drugi dan u Rimu, započeli smo posjetom najvećoj bazilici i središtu Katoličke crkve, bazilikom sv. Petra. Pošto smo prošli sigurnosnu provjeru, a koja je pojačana posljedično terorističkim napadima u Europi, ušli smo u baziliku sv. Petra. Iskreno, nemam riječi kojom bi mogla opisati svu umjetničku, arhitektonsku, duhovnu ljepotu i veličinu te bazilike. Nakon razgledavanja unutrašnjosti, uputili smo se prema kupoli sv. Petra, a koja je izmijenjena, odnosno dovršena prema nacrtima našeg velikog matematičara Ruđera Boškovića. Uskim stubama popeli smo se na sam vrh kupole sv. Petra, pogled koji oduzima dah, ispred vas na dlanu cijeli Rim, pogled na Vatikanske vrtove, Berninijeve kolonade na trgu sv. Petra, kao i na ljude koji izgledaju kao točkice, s obzirom na visinu kupole. Nakon razgledavanja bazilike sv. Petra uputili smo se prema ostale dvije Rimske bazilike, sv. Pavlu i sv. Marii Magiore, odnosno Gospi snježnoj. Međutim, ovdje ću se više osvrnuti na katakombe sv. Kalista koje smo posjetili i gdje smo slavili svetu misu. Vodič nam je bila draga Veronika koja nas je provela kroz katakombe i objasnila pojam i svrhu katakombi, u koji je pokopano više od 100.000,00 kršćanskih mučenika, te koji su spremno dali život za Sveto trojstvo, bez razmišljanja, sa ponosom. To me potaknulo da razmislim i o svojoj vjeri i o tome zapravo kakvi smo mi današnji kršćani. Nakon još jednog prekrasnog dana, vratili smo se u hotel gdje smo zajedno objedovali i otišli zadovoljni na spavanje. U nedjelju Božanskog milosrđa ustali smo se rano, slavili svetu misu i uputili se prema Šibeniku, uz obilje duhovnog zadovoljstva što smo se odazvali ovom hodočašću. Na putu prema kući, hodočasnici su dali svoj osvrt na ovo hodočašće. U Šibenik smo stigli kasno, umorni, ali apsolutno zadovoljni.

Moje osobne iskustvo, kao i većine hodočasnika bila je osobito zadovoljstvo što smo posjetili Paray-le-Monial, u kojem smo osjetili prisutnost živog Boga, vidjeli ljepote Italije i Francuske, te ponos što pripadamo Katoličkoj crkvi koja je ostavila neizbrisiv trag u cijeloj ljudskoj povijesti, kao i vjeru da će u tom smjeru nastaviti svoje djelovanje, uz pomoć Trojedinog Boga.

P.S. Posebna zahvala don Tomislavu koji nas je vodio na hodočašće, ali i trpio sve naše razmažene mušice. ;)

Marina